

Summarizing the mentioned above, we agree with Jayaram Swathy that legal education in India is going through a very exciting phase. Though India has the largest population of lawyers in the world, there is need for eminent lawyers. The opportunities for bright law graduates are massive and the new generation law schools have a major role to improve the standards of legal education in India. Hence, the scenario of legal education is becoming more and more specialized as was envisioned by the well wishers of the legal profession [2].

Literature

1. Myronets O.M., Danyiuk I.V., Dembytska N.M., FrantsuzYakovets T.A., Dei M.O. Current Issues and Prospects of Modern Higher Legal Education in Conditions of the Fight against COVID-19. *Cuestiones Políticas*. 2020. Vol. 37, № 65. P. 438-456. DOI: <http://doi.org/10.46398/cuestpol.3865.29> (date of access: 10.04.2021).

2. Jayaram Swathy. Legal Education in India. URL: <http://www.legalserviceindia.com/legal/article-76-legal-education-in-india.html> (date of access: 10.04.2021).

3. Jay Prakash Yadav. Legal Education in the Era of Information and Communication Technology: An Analysis. *Jamia Law Journal*. 2016. V. 1. P. 11-15. URL: <http://docs.manupatra.in/newslines/articles/Upload/AF8FEFA0-31A2-4D8D-A403-CCD2CFAAAE6A.pdf> (date of access: 10.04.2021).

4. Myronets O.M., Burdin M., Tsukan O., Nesteriak Yu. Prevention of human rights violation. *Asia Life Sciences*. 2019. Supplement 21 (2). P. 577- 591.

5. Abhishek Singhvi. A new vision for legal education in India. *Hindustan Times*. URL: <https://www.hindustantimes.com/opinion/a-new-vision-for-legal-education-in-india-101610294011115.html> (date of access: 10.04.2021).

УДК 342.924 (043.2)

Белкін Л.М., к.т.н., адвокат,
Консалтингова фірма «Аналітик»,
м. Краматорськ, Донецька обл., Україна
Яківчук Ж.В., здобувач вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВПЛИВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ НА ФІНАНСОВУ СТАБІЛЬНІСТЬ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Важливим елементом налагодженої та ефективної життєдіяльності суспільства є публічне адміністрування. Воно розкриває основні напрями цілеспрямованої діяльності суб'єктів владних повноважень щодо

виконання адміністративних зобов'язань.

Органи публічної влади, здійснюючи управлінську діяльність, спрямовану на практичну реалізацію нормативно-правових актів у сфері фінансів, беруть активну участь як у процесі створення, так і в процесі використання відповідних фондів грошових коштів, і не лише на фінансове забезпечення свого функціонування, тобто на фінансування апарату управління, а й на розвиток різноманітних сфер суспільного життя [1, с. 27].

Отже, однією з важливих складових публічного адміністрування є наявність фінансових правовідносин як у сфері державно-приватного партнерства, так у сфері мобілізації, розподілі і використанні державних фондів-коштів, які надходять у місцеві бюджети. У результаті такого надходження органи публічної адміністрації на основі як нормативно-правових актів загальнодержавного характеру, так і місцевих підзаконних актів складають власну систему видатків та надходжень для потреб окремого регіону.

При цьому визначальним принципом є ефективність публічної функції, яка полягає у створенні заходів щодо надання якісних послуг на різних рівнях публічної влади, в тому числі в процесі розподілу грошових коштів. Як результат, функції можуть бути розділені відповідно до їхньої корисності на центральному та регіональних рівнях. Реалізація цього принципу дозволяє, з одного боку, максимально наблизити процес прийняття рішення до громадян, з іншого - цей рівень може володіти організаційними, матеріальними і фінансовими ресурсами, які забезпечують обсяг і якість публічних послуг, що надаються населенню відповідно до загальнодержавних стандартів [2].

На основі дослідження системи публічного адміністрування багатьма науковцями можна зробити логічний висновок, що система публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства шляхом притаманних їй повноважень, засобів та процедур вирішує питання, направлені на регулювання економічної сфери держави, створюючи нормативне поле та умови щодо реалізації суспільно важливих публічних проектів, які характеризуються: значними фінансовими, майновими, управлінськими витратами державного та приватного партнерів; довгостроковістю відносин; солідарною відповідальністю і ризиками; має на меті виконання функцій проектування, фінансування, будівництва, відновлення, експлуатації, пошуку й обслуговування у визначених законодавством сферах, що в кінцевому рахунку дає значний соціально-економічний ефект [3].

Можна зробити висновок, що перспективи подальших досліджень полягають у пошуку функціональних особливостей публічного адміністрування у сфері державно-приватного партнерства на

регіональному рівні, враховуючи напрями державної політики щодо децентралізації окремих владних повноважень та делегування останніх на місцевий рівень, що дасть більше можливостей для реалізації значної кількості проектів в регіонах.

Оскільки важливою складовою публічного адміністрування є фінансові правовідносини, то варто зазначити, що це суспільні відносини, які виникають при залученні, розподілі, використанні фондів грошових коштів і врегульовані нормами фінансового права. Не менш важливим елементом є також проведення децентралізації. Децентралізація владних та фінансових повноважень держави на користь місцевого самоврядування є однією з найбільш визначальних реформ з часів української незалежності.

Необхідно акцентувати увагу на те, що головним стратегічним завданням модернізації системи державного управління та територіальної організації влади, яка сьогодні здійснюється, є формування ефективного місцевого самоврядування, створення комфортних умов для проживання громадян, надання їм високоякісних та доступних публічних послуг. Досягнення зазначених цілей неможливе без належного рівня економічного розвитку відповідних територій, їх фінансового забезпечення і достатніх джерел для наповнення місцевих бюджетів [3]. Для того, щоб децентралізація стала ефективним засобом покращення економічної безпеки держави, вона повинна бути забезпечена відповідними ресурсами.

Доцільним буде зазначити, що зростання ролі місцевих органів влади в управлінні фінансовими ресурсами держави сприяє вирішенню багатьох проблем у сфері місцевих бюджетів в Україні, а підвищення значущості місцевих фінансів у реалізації соціального й економічного реформування є визначальним чинником подальшого розвитку країни. Забезпечення місцевого самоврядування стабільними та достатніми фінансовими ресурсами – запорука становлення дієздатної та ефективної місцевої влади.

Отже, публічне адміністрування впливає на стан фінансової безпеки як на місцевому рівні, так і на державному. Якісне функціонування публічних адміністрацій напряму залежить від фінансових правовідносин та впровадження такого явища як децентралізація. Для забезпечення налагоджених зв'язків між органами виконавчої влади та фінансовими органами варто розробити дієвий механізм, який би працював з метою отримання коштів на благо окремих регіонів.

Література

1. Дзюндзюк В.Б., Мельтюхова Н.М., Фоміцька Н.В. та ін. Публічне адміністрування в Україні: навч. посіб. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр»,

2011. 309 с.

2. Кириленко О.П. Дохідна база місцевих бюджетів в умовах реформування бюджетної та податкової системи: матеріали наук. конф. проф.-викл. складу. Тернопіль: Вектор, 2011. С. 6-10.

3. Круглов В.В. Публічне адміністрування в процесі державно-приватного партнерства. URL: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/apdu/2015-1/doc/2/10.pdf> (дата звернення 14.02.2021).

УДК 342.71 (043.2)

Гапонюк А.Л., керівник,
ГО «Авангард Аяксів Аторнея», м. Вінниця, Україна
Шарко А.М., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РОЛЬ І ЗНАЧЕННЯ ІНСТИТУТУ ГРОМАДЯНСТВА ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

Права і свободи людини, їх матеріальне забезпечення складають базовий компонент громадянства. Інститут громадянства є ключовим і основоположним інститутом. Тільки громадянин України володіє повним комплексом прав і свобод, може брати участь в управлінні державними справами, здобувати вищу освіту на безоплатній основі, безкоштовно отримати земельну ділянку тощо.

Кожна держава визначає зміст прав і свобод громадян, межі їх здійснення, встановлює заборони та відповідальність за їх порушення, визначає порядок набуття й припинення громадянства [1, с. 101]. Через громадянство інституціоналізуються принципи взаємовідносин (взаємозв'язку) держави та особи. Ці взаємовідносини знаходять своє виявлення у поширенні суверенної влади держави на відповідну особу, незалежно від того, де проживає остання, – на території держави чи за її межами. Тому характерною рисою цих взаємовідносин є їхня відносна сталість (стабільність) у просторі та часі [2, с. 7-8].

Конституцією України (ст. 4) та Законом України «Про громадянство України» (п. 1 ст. 2) закріплено принцип єдиного громадянства. Він має декілька аспектів: по-перше, єдине громадянство держави Україна означає, що не може існувати громадянства окремих адміністративно-територіальних одиниць України. По-друге, єдине громадянство України означає, що якщо громадянин України набув громадянства (підданства) іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України. Те ж саме правило